

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ...1.04.5.2. /2016

Αριθμός καταθέσεως αίτησης 22737/2015

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή

υ, Πρόεδρο Πρωτοδικών, που ορίστηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου, κατόπιν κλήρωσης, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 27^η Σεπτεμβρίου 2016 για να δικάσει την από 27-11-2015 αίτηση, με αντικείμενο τον προσωρινό καθορισμό εύλογης αμοιβής για χρησιμοποίηση υλικών φορέων ήχου και την προσωρινή επιδίκαση απαίτησης δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Εδρεύουσας στο Δήμο Φιλοθέης Αττικής (Λ. Μεσογείων 231) αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ- ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΝΗΜΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ- GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», όπως νόμιμα εκπροσωπείται, που παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου,

(), που κατέθεσε σημείωμα.

ΤΩΝ ΚΑΘ'ΟΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) του

στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ- μπαρ με τον διακριτικό τίτλο το καφέ-μπαρ με την επωνυμία « », που βρίσκεται στη επί της οδού που παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου του δικηγόρου που κατέθεσε σημείωμα,

2) Ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία « », που εκπροσωπείται νόμιμα,

στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ- μπαρ με τον διακριτικό τίτλο « », που βρίσκεται στη επί της οδού που παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου της δικηγόρου

που κατέθεσε σημείωμα, συμπαραστάθηκε και η
ασκούμενη δικηγόρος.

Ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «

», που εκπροσωπείται νόμιμα, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το
καφέ- μπαρ με τον διακριτικό τίτλο « , που βρίσκεται
στη επί της οδού ου παραστάθηκε δια του
πληρεξουσίου του δικηγόρου , που κατέθεσε
σημείωμα, 4)

στην εκμετάλλευση του
οποίου ανήκει το καφέ- μπαρ με τον διακριτικό τίτλο , που
βρίσκεται στη επί της οδού ου δεν παραστάθηκε ,

5) Εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ»,

που εκπροσωπείται νόμιμα, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ-
μπαρ με τον διακριτικό τίτλο « , που βρίσκεται στη

επί της οδού , που παραστάθηκε δια του
πληρεξουσίου της δικηγόρου , που κατέθεσε
σημείωμα, 6)

στην εκμετάλλευση του
οποίου ανήκει το καφέ μπαρ με το διακριτικό τίτλο « , που
βρίσκεται στη επί της οδού ου παραστάθηκε
δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου

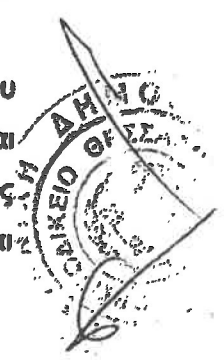
που κατέθεσε σημείωμα, 7)

εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ μπαρ με το διακριτικό τίτλο «

», που βρίσκεται στη επί της οδού ου
δεν παραστάθηκε και 8) Εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία

«
ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ
ΕΥΘΥΝΗΣ», που εκπροσωπείται νόμιμα, στην εκμετάλλευσή της οποίας
ανήκει το καφέ-μπαρ με το διακριτικό τίτλο « που
βρίσκεται στη επί της οδού , που παραστάθηκε
δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου που
κατέθεσε σημείωμα.

Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 27-11-2015 αίτησή της, που
προσδιορίστηκε για να συζητηθεί κατά την αρχική δικάσιμο της 25-1-2016 και
μετά από αναβολές για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της
παρούσας. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, στη δικάσιμο που αναφέρεται

στην αρχή της παρούσας και την εκφώνηση στη σειρά της από το σχετικό έκθεμα, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, που παραστάθηκαν όπως παραπάνω αναφέρεται, ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

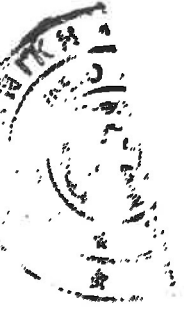
Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294 εδ. α', 295 παρ. 1 εδ. α' και 297 Κ.Πολ.Δ. προκύπτει ότι ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αγωγής χωρίς συναίνεση του εναγόμενου πριν αυτός προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης, ότι η παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής έχει ως συνέπεια ότι η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε, ενώ η κατά τα ως άνω παραίτηση γίνεται ή με δήλωση, που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο, που επιδίδεται στον αντίδικο του παραιτούμενου (βλ. Α.Π. 692/1999, ΕΛΛΔνη 41, σελ. 763), οι ως άνω δε διατάξεις έχουν ανάλογη εφαρμογή και για τις αιτήσεις, που εκδικάζονται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. Μ.Πρ.Πειρ. 4345/2001, Αρχ.Ν. ΝΓ', σελ. 491). Στην προκείμενη περίπτωση, η αιτούσα με δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, πριν από την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας, που καταχωρήθηκε επί της αιτήσεως, λόγω μη τηρήσεως πρακτικών, παραιτήθηκε από το δικόγραφο της κρινόμενης αιτήσεως της ως προς τον 7ο των καθών η αίτηση. Επομένως, σύμφωνα με τις διατάξεις, που αναφέρονται στην προηγούμενη νομική σκέψη, πρέπει να θεωρηθεί ότι η κρινόμενη αίτηση δεν ασκήθηκε, από την αιτούσα ως προς τον προαναφερόμενο των καθών, δεδομένου ότι αυτή έγινε πριν από την προφορική συζήτηση της υποθέσεως, ειδικότερα δε πριν από την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας.

Από την πρόσκομιζόμενη μετ' επικλήσεως υπ' αριθμ. 8938Ζ/4-12-2015, έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο

, την οποία η αιτούσα προσκομίζει, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης, με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την αρχικά ορισθείσα δικάσιμο της 25-1-2016 επιδόθηκε στον τέταρτο καθού. Κατά την αρχικά ορισθείσα δικάσιμο η συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 22-2-2016, κατά την

οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 22-3-2016, κατά την οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 1-6-2016 οπότε και αναβλήθηκε, παρισταμένου του τέταρτου των καθών δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας. Ο τελευταίος όμως δεν εμφανίστηκε, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου εκθέματος, και επομένως, ενόψει του ότι η περί αναβολής απόφαση του Δικαστηρίου παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξουσίων δικηγόρων τους ισοδυναμεί με επίδοση (άρθρο 310 παρ. 2 ΚΠολΔ), πρέπει αυτός να δικαστεί ερήμην. Το Δικαστήριο, ωστόσο, πρέπει να προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης, σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες, καθόσον στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δεν ισχύει τέκμηριο σιωπηρής ομολογίας των πραγματικών περιστατικών που εκτίθενται στην αίτηση, ενόψει δε του αποκλεισμού της ανακόπτης ερημοδικίας (άρθρο 699 σε συνδυασμό με 696 παρ. 1 και 734 παρ. 3 ΚΠολΔ) και του ισχύοντος ανακριτικού συστήματος (άρθρο 691 παρ. 1 ΚΠολΔ), το δικαστήριο μπορεί και αυτεπαγγέλτως να συγκεντρώσει όλα τα στοιχεία που απαιτούνται για το σχηματισμό της κρίσης του (βλ. Π. Τζιφρα, Ασφαλιστικά Μέτρα, έκδ. Δ' (1985), σελ. 50, Ι. Χαμηλοθώρη - Θ. Κλουκίνα, Ασφαλιστικά Μέτρα, έκδ. 2000, τ. Ι, αρ. 196 - 200, ΠολΠρΑθ 6961/1990, Αρμέν ΜΕ', 63).

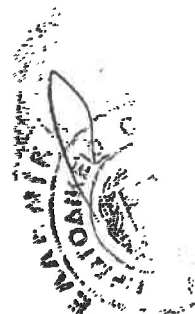
Ο Ν. 2121/93 προστατεύει τις βασικές κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων αναγνωρίζοντας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς, σε κάποιες περιπτώσεις, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των εισφορών τους και σε άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του παραπάνω νόμου, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λ.π. ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ. 2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του Ν. 2121/93

καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρο 49 παρ. 3 Ν. 2121/93). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται το συνολικό ποσό αυτής και για τις δύο κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέρος της που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Άλλωστε, ως προς το μέρος της που ανήκει στους παραγωγούς η αμοιβή εκχωρείται σε τρίτους, όπως επίσης μπορούν αυτοί να παραιτηθούν από την αξίωση. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ. 2 Ν. 2121/93) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής, ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το Δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Περαιτέρω με το άρθρο 46 παρ. 1 του ν. 3905/2010 προστέθηκε παρ. 6 στο άρθρο 49 του ν. 2121/1993, σύμφωνα με το οποίο οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την

είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παρ. 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ιδρύθηκε με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό 15616/8-10-2011. Μόνοι εταίροι και μέλη του είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι προ της ίδρυσης του ενιαίου ως άνω οργανισμού λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και από κοινού διαχειρίζονταν και εισέπρατταν την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, δηλαδή ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών - ερμηνευτών και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών. Η έγκριση λειτουργίας του ως άνω ενιαίου οργανισμού έγινε με την από 9.12.2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο με αριθμό 3245/30-12-2011 ΦΕΚ Β. Από την ίδρυσή του δε και εφεξής, όπως αναφέρεται στην ως άνω υπουργική απόφαση αναστέλλονται οι αρμοδιότητες διαχείρισης και εισπράξης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, μελών του ενιαίου οργανισμού, δηλαδή των τριών ως άνω οργανισμών, για όσο χρονικό διάστημα λειτουργεί ο ενιαίος αυτός νεοσύστατος οργανισμός, με εξαίρεση μόνο τις εκκρεμείς δίκες, που έχουν ανοιχθεί με τα μέλη αυτά του οργανισμού κατά την ίδρυση του τελευταίου, οι οποίες συνεχίζονται με τους αρχικούς διαδίκους μέχρι την αμετάκλητη περάτωσή τους. Εξάλλου ο νόμος 2121/93

ο άρθρο 55 παρ. 2 αυτού, καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για την δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του στή δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί ν' αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαίρομενη. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 57 παρ. 1 του ίδιου παραπάνω νόμου «Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος, ν' αρνηθούν σε ορισμένο δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο της διαχείρισης του οργανισμού». Οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρέξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπίστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του ν. 2054/92 (ΦΕΚ Α' 104/30-6-1992) «Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφήμάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγράφει σε φωνογράφημα προστατευμένο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεσή μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει

την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληροῦται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο της υπηκόοτητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο εγγραφής), γ) το φωνογράφημα δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της δημοσίευσης), ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου, «Όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος, στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής, ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται «Εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται άμεσα για ραδιοηλεκτρονική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενάια αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του ν. 2054/92, προκύπτει ότι μ' αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών, η εξομολόγηση τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφος του, η οποία παρέχεται εφόσον α) (για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες) η εκτέλεση έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο

έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοηλεκτρονικά από το έδαφος αυτό, β) (για τους παράγωγους φωνογραφήματα), το φωνογράφημα δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφήματων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοηλεκτρονικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζομένου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται όπως, κατά τα παραπάνω, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες προαναφερόμενες διατάξεις (του ν. 2354/92) συνάγεται σαφώς, ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση) παρουσιάσθηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ. 2 του ν. 2121/93, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ίδιου νόμου στο οποίο ορίζεται ότι «Οι διατάξεις των άρθρων 54 και 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ. 2 του ν. 2054/92, προκύπτει ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του ν. 2054/92) «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν την διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία

δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νόμιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων [βλ. Μ.Ο. Μαρίνου "Πνευματική Ιδιοκτησία", δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλίνικου "Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα", δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276]. Από την παραπάνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση "όλων των έργων", για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη

αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] και του έργου αυτών καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με την διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993, ο ενάγων οργανισμός νομιμοποιείται και μπορεί πάντα να ενεργεί, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό του και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζει κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τον συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους [ημεδαπούς ή αλλοδαπούς]. Υπέρ της παραπάνω άποψης, που δέχεται ως όρθη και το πάρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1] Το γεγονός ότι η διαχείρισή και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν.2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υπoχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2] Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμιά περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3] Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4] Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της

νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής [άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν 2121/1993], με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαραίτητη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που κατάρτισθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 του Ν 2121/1993], παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις πόνιμες ευθύνες, οφείλει να απόζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β' του Ν 2121/1993] και δ) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές [όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του Ν 2251/ 1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν 146/1914 "περί αθεμιτού ανταγωνισμού" ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ], τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία των συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του

εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα, για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου [βλ. Μ.Θ. Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ.β, σελ.379, Καλλίνικου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 268, 275, 276, Ματθία "Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου" έκδ. 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Α. Πουλιάδη "Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών", έκδ. 1990, σελ. 13 επ., του ίδιου "Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο" Ελλ.Δνη 33.485 επ., Εφ.ΑΘ. 472/2009 Δημ.ΝΟΜΟΣ, Εφ.ΑΘ. 2187/2008 Δημ.ΝΟΜΟΣ, Εφ.ΑΘ. 6265/2004 ΔΕΕ 2005,425]. Εξάλλου, στο άρθρο 728 παρ. 1 ΚΠολΔ, ορίζονται περιοριστικά περιπτώσεις κατά τις οποίες επιτρέπεται στο Δικαστήριο να επιδικάσει προσωρινά ως ασφαλιστικό μέτρο, κάποια απαίτηση. Μεταξύ των άλλων προβλέπεται και κάθε περίπτωση που η προσωρινή επιδίκαση ορίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου (περ. ζ). Κατά το άρθρο δε 49 παρ. 1 εδ δ' του Ν. 2121/93 σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Με την τελευταία διάταξη προβλέπεται περίπτωση προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής που προβλέπει η ουσιαστικού δικαίου διάταξη του πρώτου εδαφίου της παρ. 1 του παραπάνω άρθρου. Αυτό συνάγεται από το ότι η διάταξη δεν ορίζει μόνο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αλλά και τους όρους πληρωμής αυτής. Άλλωστε, δεν θα είχε άλλο λόγο να θεσπιστεί η παραπάνω ρύθμιση, παρά μόνο για να ορίσει ρητά την προσωρινή καταβολή της εύλογης αμοιβής, δεδομένου ότι προβλέπεται στη συνέχεια πως οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Η άποψη αυτή ενισχύεται και από το όλο πνεύμα των αντίστοιχων ρυθμίσεων του νόμου 2121/93, που είναι η προστασία των ερμηνευτών ή εκτελεστών υλικών φορέων και τέτοια προστασία δεν θα αποτελούσε η αναγνώριση μόνο της ύπαρξης της απαίτησης. Το ποσό της κατά τα παραπάνω προσωρινής επιδίκασης δεν μπορεί να υπερβεί συνολικά το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, αφού η περίπτωση αυτή δεν περιλαμβάνεται στις εξαιρέσεις της παραγράφου 2 του άρθρου 729 ΚΠολΔ (βλ. ΜΠρΑσμ (ΑΣΦ) 78/2015, ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΑΘ 3318/98 ΔΕΕ 1999, 403, ΜΠρΡοδ 606/99 ΔΕΕ 1999, 869, ΜΠρ Χίου 118/98 ΔΕΕ 1999, 593, ΜΠρθ 13557/2004, ΜΠρθ 14115/2004,

ΜΠρθ 13960/2004, ΜΠρθ 12368/2004, ΜΠρθ 12188/2004, ΜΠρθ 10673/2004, ΜΠρθ 10674/2004, ΜΠρΑθ 418/2004, ΜΠρθ 29236/2002 αδημ., βλ ανηθ. περί μη δυνατότητας προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής, ΜΠρΚεφ 119/2013, ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΤρικ 1250/2002 αδημ.). Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα, με την κρινόμενη αίτησή της, εκθέτει ότι είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί κατά το άρθρο 49 παρ. 6 του νόμου 2121/1993, ότι μέλη της είναι: α) η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ / ΗΧΟΥ Η ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής, β) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝΕ.Π.Ε.», με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής, τους οποίους έχουν συστήσει οι έλληνες παραγωγοί, ερμηνευτές και μουσικοί με τις προβλεπόμενες από το ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μία από τις οποίες είναι η, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου, εισπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων η οποία αρμοδιότητα αναστέλλεται κατά τη διάρκεια λειτουργίας της (αιτούσας), σύμφωνα με το άρθρο 49 παρ.6 του ίδιου νόμου, αφού αυτή καθίσταται αποκλειστικά αρμόδια διαχείρισης και εισπραξης του δικαιώματός της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 Ν.2121/1993. Ότι επιπροσθέτως τα ως άνω μέλη της έχουν συνάψει με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι αναφερόμενοι στο δικόγραφο της αίτησης, συμβάσεις αμοιβαιότητας δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, εισπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι αλλοδαποί δικαιούχοι, (μουσικοί, τραγουδιστές, ερμηνευτές, παραγωγοί), για τη χρήση του ρεπερτορίου στην Ελλάδα. Ότι για τους παραπάνω λόγους συντάχθηκε από τα μέλη της, σύμφωνα με το άρθρο 56

παρ 3 του νόμου 2121/1993, το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις τρεις (3) αναφερόμενες εφημερίδες, το οποίο δημοσίευσε εκ νέου η ίδια στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες και κλήθηκαν οι χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, μεταξύ οποίων και οι καθών η αίτηση, οι οποίοι διατηρούν καταστήματα (καφέ μπαρ) στη Θεσσαλονίκη, αντίστοιχα, σε υπογραφή συμφωνίας και καταβολής της εύλογης αποζημίωσης. Ζητεί δε, επικαλούμενη επείγουσα περίπτωση α) να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησαν οι παραπάνω καθ'ών, που εκμεταλλεύονται καταστήματα, στα οποία η μουσική είναι απαραίτητη, για μεν τους πρώτο, δεύτερη, τρίτη, τέταρτο, πέμπτη και έκτο των καθών το ποσό των 1.500 ευρώ πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α, για την όγδοη δε των καθών στο ποσό των 2.100 ευρώ πλέον του ΦΠΑ, για καθένα από τα έτη 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015, ήτοι να καθορισθεί ότι έκαστος εξ εκ των πρώτου, δεύτερης, τρίτης, τέταρτου, πέμπτης και έκτου των καθ'ων οφείλει, το συνολικό ποσό των 7.500 ευρώ πλέον ΦΠΑ εκ ποσού 23%, η δε όγδοη των καθών το συνολικό ποσό των 10.500 ευρώ πλέον του Φ.Π.Α., που ανέρχεται σε 23%. β) να υποχρεωθούν οι καθ'ων να προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα ως άνω έτη, προκειμένου να προβεί η αιτούσα στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και γ) να υποχρεωθούν οι καθών να της καταβάλουν προσωρινά το ήμισυ των αιτούμενων ποσών με το νόμιμο τόκο από την 1-1-2012 για την εύλογη αμοιβή του 2011, από την 1-1-2013 για την εύλογη αμοιβή του 2012, από την 1-1-2014 για την εύλογη αμοιβή του 2013, από 1-1-2015 για την εύλογη αμοιβή του 2014 και από 1-1-2016 για την εύλογη αμοιβή του 2015, άλλως από την επίδοση της αίτησης και μέχρι την εξόφληση. Τέλος, ζητεί να καταδικασθούν στην δικαστική της δαπάνη, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο νόμο 2121/1993. Με αυτό το περιεχόμενο και απήματα, η κρινόμενη αίτηση αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιόν του παρόντος καθ'υλην και κατά τόπον αρμοδίου Δικαστηρίου, κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (αρθρ. 686 επ. του ΚΠολΔ). Είναι δε ορισμένη, περιέχουσα όλα τα απαραίτητα για το ορισμένο αυτής στοιχεία, αναφορικά με την εύλογη αμοιβή που αιτείται η αιτούσα για τα έτη 2011, 2012, 2013 και

2014, πλην όμως τυγχάνει απορριπτέα ως αόριστη κατά το μέρος με το οποίο απαιτεί την εύλογη αμοιβή της για το έτος 2015, καθότι, σύμφωνα και με τα όσα αναφέρονται στη μείζονα σκέψη της παρούσας, δεν αναφέρει, όπως απαιτεί η διάταξη του άρθρου 55 παρ 3 Ν.2121/1993 την δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους καθ'ών χρήστες για το εν λόγω έτος. Να σημειωθεί ότι για το ορισμένο της αίτησης αρκεί η εν συνόλω δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους καθ'ών δίχως να απαιτείται οποιοσδήποτε επιπλέον διευκρίνιση του χρόνου ή του καταστήματος που έλαβε χώρα αυτή, στοιχεία που άπτονται της ουσίας, απορριπτόμενων του σχετικού ισχυρισμού των καθ'ών. Περαιτέρω, κατά το ως άνω μέρος που κρίθηκε ορισμένη, είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις αναφερόμενες στη μείζονα σκέψη διατάξεις, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 176, 728, 729, 731, 732 του ΚΠολΔ, 901 και επ. ΑΚ, πλην του παρεπόμενου αιτήματος για την καταβολή τόκων για χρονικό διάστημα προγενέστερο της επίδοσης της αίτησης, καθώς δεν επικαλείται η αιτούσα όχληση των καθ'ών για την καταβολή των ποσών, ενώ όσον αφορά το ποσό που αντιστοιχεί στο νόμιμο Φ.Π.Α, η περι τοκοδοσίας υποχρέωση γεννάται από τη στιγμή της καταβολής της εύλογης αμοιβής και εκδόσεως της σχετικής προς τούτο απόδειξης από την αιτούσα (ΑΠ 80/1999 αδημ, ΕΑ 8884/2003 ΕλληνΔνη 45.1102, ΕΑ 9411/2000 αδημ.). Σημειωτέον, δε ότι το παρόν δικαστήριο δικάζει μεν με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η παρούσα, όμως, υπόθεση δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή που σκοπεύει στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση κατάστασεως, αλλά μέτρο που σκοπεύει την ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς (ΕΘ 259/2010, ΝΟΜΟΣ, ΕΑ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179) και συνεπώς αφενός για τον προσωρινό προσδιορισμό και επίδικαση εύλογης αμοιβής δεν απαιτείται η αναφορά και συνδρομή επικείμενου κινδύνου ή επείγουσας περιπτώσεως, απορριπτόμενου του σχετικού ισχυρισμού των καθ'ών, αφετέρου δε η επίδικαση αυτή, εφ' όσον δεν υπερβαίνει το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησής, ως απαιτείται η αιτούσα, δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692 παρ. 4, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος, αφού αυτή (ικανοποίηση) προβλέπεται από τον ίδιο το νόμο (49 παρ. 1 ν. 2121/1993 και 728 παρ. 1ζ ΚΠολΔ) και ως εκ

τούτου οι πέρι του αντίθετου σχετικοί ισχυρισμοί των καθ' ων πρέπει να απορριφθούν ως μη νόμιμοι. Πρέπει, επομένως, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν, λαμβανομένου υπόψη ότι για το παραδεκτό του καταψηφιστικού αιτήματος της δεν απαιτείται η καταβολή τέλους δικαστικού ενοσήμου, καθόσον η υποχρέωση αυτή επιβάλλεται μόνο κατά τη συζήτηση της αγωγής για τις επιδικες απαιτήσεις, όχι δε κατά την προσωρινή επιδίκαση τούς με τη μορφή ασφαλιστικού μέτρου (ΜΠρΘεσ 11989/2012, ΝΟΜΟΣ), απορριπτόμενου του αντίθετου ισχυρισμού της τρίτης των καθών.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδίκων,

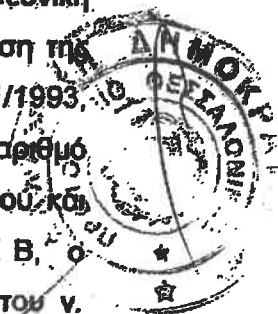
κου,

και

που δόθηκαν

νομίμως στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού και όλων των εγγράφων που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι πιθανολογούνται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί, κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του νόμου 2121/1993. Μέλη της αιτούσας είναι: α) η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ Η' ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής, β) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝΕ.Π.Ε.», με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής, τους οποίους έχουν συστήσει οι Έλληνες παραγωγοί, ερμηνευτές και μουσικοί. Μεταξύ των αρμοδιοτήτων της αιτούσας είναι και ο καθορισμός, η εισπραξη και η διανομή της εύλογης αμοιβής για τη χρησιμοποίηση του υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή για παρουσίαση στο κοινό ελληνικών ή ξένων τραγουδιών. Ήδη η αιτούσα, ως διαχειριζόμενη και ενεργώντας για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων

των μελών της, έχει καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών, ύστερα δε από αιτήσεις της έχουν εκδοθεί πολλές δικαστικές αποφάσεις, αρκετές από τις οποίες προσκομίζονται από την τελευταία, με τις οποίες καθορίζεται και επιδικάζεται η εύλογη αμοιβή τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Περαιτέρω, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, τιθένολογήθηκε ότι η αιτούσα ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ημεδαπή οργανισμός διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών έχει συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον βρετανικό «PHONOGRAPHIC PERFORMANCE LIMITED», τον γαλλικό «SOCIÉTÉ CIVILE DES PRODUCTEURS PHONOGRAPHIQUES», τον γερμανικό «GVL», τον ιταλικό «SCF», τον σουηδικό «IFPI SVENSKA GRUPPEN», τον ρωσικό «RPA», τον ολλανδικό «SENA», τον φινλανδικό «GRAMEX RY» κ.α., δυνάμει των οποίων νομιμοποιείται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961 σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελεγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα σκέψη της παρούσας, η αιτούσα νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μετοχική» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση της αιτούσας έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-58 του ν. 2121/1993, η λειτουργία δε αυτής εγκρίθηκε με την από 9-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο με αριθμό 3245/30-12-2011 ΦΕΚ Β, ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του ν.

2121/1993 την αντιπροσωπευτικότητά της, με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και τους καλλιτέχνες που καλύπτει, ενεργεί δε στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και την αντιπροσωπευτικότητά της κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ). Στα πλαίσια των παράπλων αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων, τα μέλη της αιτούσας, συντάξαν από κοινού κατάλογο, με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993 γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντάς το στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΕΘΝΟΣ» της 04-02-1998, «ΤΑ ΝΕΑ» της 04-02-1998 και «ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» της 03-02-1998. Το ως άνω αμοιβολόγιο δημοσίευσε και γνωστοποίησε και η αιτούσα (ενιαίος οργανισμός) στις εφημερίδες «ΚΕΡΔΟΣ» της 20-04-2012, «ΑΥΓΗ» της 20-04-2012 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» της 19-04-2012 και ακολούθως τροποποίησε αυτό λαμβάνοντας υπόψη τις οικονομικές εξελίξεις και το δημοσίευσε εκ νέου στις εφημερίδες «ΑΓΟΡΑ» της 29-5-2016, «ΑΥΓΗ» της 6-5-2015 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» της 18-8-2015 (τελευταίες δημοσιεύσεις), ενώ στη συνέχεια κάλεσε τους χρήστες δημόσια εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των αμοιβών. Σύμφωνα με τους παράπλων καταλόγους, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη (ενδεικτικά ντισκοτέκ, κλαμπ, μπαρ, beach bar, κλπ) η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε (πέραν του καθορισμού σε ποσοστό επί των ακαθάριστων εσόδων) σε εφάπαξ ποσό κατ' έτος, ανάλογα με την επιφάνεια (στεγασμένο χώρο) του καταστήματος. Με βάση το ως άνω αμοιβολόγιο η αμοιβή καθορίστηκε σε εφάπαξ ποσό κατ' έτος, για τις ως άνω επιχειρήσεις, και εφόσον η επιφάνεια του καταστήματος είναι έως 100 τ.μ. στο ποσό των 1.500 ευρώ, ετησίως και από 101-200 τ.μ. στο ποσό των 2.100 ευρώ ετησίως, και εφόσον πρόκειται για μεν επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι και επτά μήνες το χρόνο, για δε επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι και πέντε μήνες, στο 70% και στο 50% αντίστοιχα των προαναφερομένων ποσών. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι α) ο πρώτος των καθών λειτουργεί στη επί της οδού τσάφε μπαρ με την επωνυμία επίφανείας περί των 50 τμ, το οποίο λειτουργεί όλο το χρόνο, β) η δεύτερη των καθών εκμεταλλεύεται στη επί

της οδού καφέ μπαρ με την επωνυμία « » που λειτουργεί όλο το χρόνο σε μισθωμένο κατάστημα 37,55 τ.μ., γ) η τρίτη των καθών εκμεταλλεύεται καφέ μπαρ στη επί της οδού με την επωνυμία « , σε μίσθιο κατάστημα έκτασης 80 τ.μ., το οποίο λειτουργεί όλο το χρόνο, δ) ο τέταρτος των καθών διατηρεί επιχείρησή καφέ μπαρ στη επί της οδού την επωνυμία « »; σε κατάστημα έκτασης 80 τμ, το οποίο λειτουργεί όλο το χρόνο, ε) η πέμπτη των καθών διατηρεί επιχείρηση καφέ-μπαρ με την επωνυμία " " στη επί της οδού που λειτουργεί όλο το χρόνο, σε κατάστημα έκτασης 50 τ.μ., στ) ο έκτος των καθών διατηρεί επιχείρηση καφέ μπαρ σε κατάστημα έκτασης 42 τμ στη επί της οδού ην επωνυμία " " που λειτουργεί όλο το χρόνο και ζ) η όγδοη των καθών διατηρεί επιχείρηση καφέ μπαρ επί της οδού) με την επωνυμία «

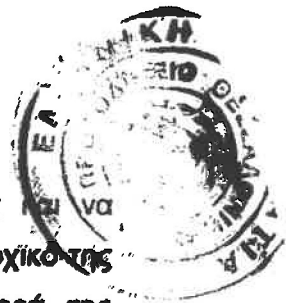
που λειτουργεί όλο το χρόνο σε μισθωμένο χώρο έκτασης 107 τ.μ. Σε καθημερινή βάση και όλες τις ώρες λειτουργίας των επιχειρήσεων αυτών, οι τελευταίες χρησιμοποιούν υλικούς φορείς ήχου με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, η χρήση δε του ανωτέρω ρεπερτορίου είναι ο κύριος παράγοντας προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξεσης της πελατείας τους με αποτέλεσμα η χρήση αυτή να είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους (βλ. προσκομιζόμενες από την αιτούσα φωτογραφίες των επιχειρήσεων και διαφημιστικές αφίσες), απορριπτόμενων των αντίθετων ισχυρισμών των πρώτου και όγδοης των καθών ως ουσία αβάσιμων. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα πρόσκάλεσε τους ως άνω καθ' ων για διαπραγμάτευση καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, πλην όμως οι τελευταίοι αρνήθηκαν τη διαπραγμάτευση για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι για την καταβολή της αμοιβής αυτής δεν απαιτείται ιδιαίτερη όχληση από την αιτούσα, αλλά αρκεί η δημόσια εκτέλεση της μουσικής, οπότε και ακολουθεί η διαπραγμάτευση με το χρήστη, η οποία απέτυχε εν προκειμένω, λόγω άρνησης των ως άνω καθ'ων. Ο ισχυρισμός της πέμπτης των καθών ότι δεν έχει υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής αιτούσα, καθώς έχει συνάψει σύμβαση παροχής άδειας δημόσιας εκτέλεσης ρεπερτορίου που κατέχει η Jamenea s.a, με την εταιρεία με τον διακριτικό

τίτλο «...», για τα έτη 2014 και 2015, κρίνεται απορριπτέος ως ουσιαστικά αβάσιμος. Και τούτο διότι, όπως λέχθηκε η αιτούσα είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός στην Ελληνική Επικράτεια ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ο οποίος κατά τη διάρκεια της τριετούς - κατά το καταστατικό του - λειτουργίας του, εκπροσωπώντας τους ανωτέρω οργανισμούς - μέλη του, δικαιούται και υποχρεούται να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική εκ του άρθρου 49 § 1 ν. 2121/1993 εύλογη και ενιαία αμοιβή, που απορρέει από τη μετάδοση οποιουδήποτε υλικού φορέα ήχου στην Ελληνική Επικράτεια και μάλιστα, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυση της αρκεί να μην ήταν επίδικη. Επιπλέον το δικαίωμα εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993 είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της εισπράξης και της διαχείρισης του στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του ανωτέρω νόμου (ΕφΘεσ 259/2010 Αρμ. 2011.414), ενώ από κανένα στοιχείο δεν πιθανολογήθηκε ότι η ανωτέρω εταιρεία με την επωνυμία «Ariston Koin.S.Ep-Famemusic», αποτελεί οργανισμό συλλογικής διαχείρισης πνευματικών και συλλογικών δικαιωμάτων, ενώ δεν προσκομίσθηκε από την καθής το καταστατικό της ανωτέρω εταιρείας, ούτως ώστε να διαπιστωθεί ποιά είναι τα τραγούδια που, κατά τους ισχυρισμούς της, δεν έχουν παραχωρηθεί σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και ακολούθως, να διαπιστωθεί αν αυτά συμπίπτουν με τα αναφερόμενα στην αίτηση έργα. Σε κάθε περίπτωση δε, το γεγονός ότι η πέμπτη καθής ενδεχομένως να κάνει χρήση μουσικής και τραγουδιών με την άδεια της ανωτέρω εταιρείας, δεν συνεπάγεται άνευ ετέρου ότι προέβη σε αποκλειστική χρήση μόνο αυτών και δεν έκανε χρήση και των τραγουδιών που προστατεύονται από την αιτούσα, καθώς δεν πιθανολογήθηκε το αντίθετο. Ομοίως ως απορριπτέος κρίνεται και ο ισχυρισμός των πρώτου και πέμπτης καθ'ών ότι δεν διαπιστώθηκε νόμιμα η εκτέλεση μουσικών έργων στο κατάστημα εκάστου εξ αυτών, καθώς δεν υπήρξε σύμπραξη της δημόσιας αρχής, κατά το άρθρο 55 παρ. 1 περ ζ' του ν.2121/1993, διότι ο έλεγχος αυτός στην προκείμενη περίπτωση δεν αποβλέπει στον καταλογισμό διοικητικού προστίμου ή την υποβολή μήνυσης.

αλλά γίνεται για να διαπιστώσει η αιτούσα τη χρήση μουσικής και να αποκτήσει αποδεικτικό μέσο στις σχετικές δίκες που αφορούν το ενοχικό της δικαίωμα περί καταβολής εύλογης αμοιβής. Τέλος η συμπεριφορά της αιτούσας να ασκήσει την κρινόμενη αίτηση ουδόλως κρίνεται καταχρηστική καθόσον δεν πιθανολογήθηκε ότι με τη συμπεριφορά της δημιούργησε στους καθών την αντίθετη πεποίθηση, απορριπτόμενου του αντίθετου ισχυρισμού των πρώτου, τρίτης και έκτου των καθών αφετέρου στηρίζεται στο νόμο και στο παρεχόμενο από αυτόν δικαίωμά της. Ως εκ τούτου και σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη μείζονα σκέψη, εφόσον οι καθών δεν προσήλθαν προς διαπραγμάτευση και σύναψη συμφωνίας για το ύψος της νόμιμης αμοιβής που νομιμοποιείται να εισπράξει η αιτούσα για λογαριασμό των μελών της – δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπέρτοριού τους από τους καθών, αλλά πλήρως αδιαφόρησαν προς τούτο, αρνούμενοι την καταβολή οποιασδήποτε αμοιβής, υποχρεούνται να καταβάλουν στην αιτούσα την εύλογη αμοιβή που θα καθοριστεί σε ορισμένο κατ' αποκοπήν ποσό ανά έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους δικαιούχους μέλη της, με βάση τα συνταχθέντα από την αιτούσα και τα μέλη της αμείβολόγια, τα οποία αποτελούν την εκτίμηση των τελευταίων για το ύψος της και τη διαπραγματευτική βάση προσέγγισης των υποχρέων χρηστών υλικών φορέων ήχου, είναι δε προφανές ότι δεν δεσμεύουν το Δικαστήριο, μπορούν όμως να αποτελέσουν τη βάση της κρίσης του, εφόσον οι εν γένει περιστάσεις συνηγορούν προς τούτο. Με βάση τα παραπάνω, λαμβανομένων υπόψη της συμβολής των δικαιούχων (παραγωγών υλικών φορέων ήχου, μουσικών, τραγουδιστών) στη λειτουργία των επιχειρήσεων των καθών από τη δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων τους και τη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων των τελευταίων, τη δαπάνη που θα αναλαμβάναν οι καθών ή αίτηση, αν, αντί των υλικών φορέων ήχου με τις εγγεγραμμένες ερμηνείες των ως άνω δικαιούχων, χρησιμοποιούσαν ζωντανή ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστών, του χρόνου της χρήσης των άνω συγγενικών δικαιωμάτων από τους καθών, που υπολογίζεται σε καθημερινή βάση και επί 8 έως 12 μήνες ετησίως (χειμώνα – καλοκαίρι) και τοποθεσίας των επιχειρήσεων στο κέντρο της πόλης, πιθανολογείται εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλουν οι πρώτος, δεύτερη, τρίτη, τέταρτος, πέμπτη και έκτος των καθών ανέρχεται στο ποσό των 1.500 ευρώ.

ετησίως -ήτοι συνολικά για το επιδικαζόμενο χρονικό διάστημα στο ποσό των 6000 ευρώ (1.500 ευρώ x 4 έτη)-, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 23% και η όγδοη των καθών στο ποσό των 2.100 ευρώ ετησίως, ήτοι για το επίδικο διάστημα συνολικά στο ποσό των 8.400 ευρώ (2.100 ευρώ x 4 έτη), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 23%. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση να επιδικασθεί στην αιτούσα προσωρινά το ήμισυ από το ως άνω ποσό της εύλογης αμοιβής που αναλογεί στους δικαιούχους για τα επίδικα έτη, ήτοι να υποχρεωθούν οι πρώτος, δεύτερη, τρίτη, τέταρτος και πέμπτη των καθών να της καταβάλουν το συνολικό ποσό των (1500x 23%= 345, 1500+345=1845 x 4 έτη δια 2=) 3690 ευρώ και η όγδοη των καθών να της καταβάλει το ποσό των (2100x23%=483, 2100+483 = 2583 x 4=10332 δια 2=) 5166 ευρώ που αντιστοιχεί για τα επίδικα έτη 2011, 2012, 2013 και 2014, με το νόμιμο τόκο σύμφωνα με τα οριζόμενα στο διατακτικό, για την κάλυψη άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν σε αυτό το έσοδο για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη ότι οι καθών έχουν ήδη αποκομίσει κατά τα άνω χρονικά διαστήματα οικονομικά οφέλη από τη χρήση των έργων τους. Τέλος, πρέπει να υποχρεωθούν οι καθών να προσκομίσουν στην αιτούσα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα ανωτέρω έτη, για να καταστεί δυνατή η διανομή της ως άνω εύλογης αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αίτηση, να γίνει δεκτή εν μέρει ως και κατ' ουσίαν βάσιμη και να επιβληθεί μέρος των δικαστικών εξόδων της αίτουσας λόγω της εν μέρει νίκης της (άρθρ. 178 παρ. 2, 180 παρ.1 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 63β του ν. 2121/1993), εις βάρος των καθών όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ότι η αίτηση δεν ασκήθηκε, κατά το μέρος που στρέφεται κατά του έβδομου των καθών

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του τετάρτου των καθών και
αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά ένα μέρος την αίτηση ως προς τους πρώτο, δεύτερη, τρίτη, τέταρτο, πέμπτη, έκτο και όγδοη των καθών.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, για τα έτη 2011, 2012, 2013 και 2014, που πρέπει να καταβάλουν οι πρώτος, δεύτερη, τρίτη, τέταρτος, πέμπτη και έκτος των καθών στο ποσό των χιλίων πεντακοσίων (1.500) ευρώ ετησίως -ήτοι συνολικά για το επίδικο χρονικό διάστημα στο ποσό των έξι χιλιάδων (6.000,00) ευρώ-, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 23% και η όγδοη των καθών στο ποσό των δύο χιλιάδων και εκατό (2.100) ευρώ ετησίως, ήτοι για το επίδικο διάστημα συνολικά στο ποσό των οκτώ χιλιάδες τετρακόσια (8.400) ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 23%.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους ανωτέρω καθών η αίτηση να καταβάλουν προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ'αυτήν και συγκεκριμένα ο πρώτος των καθών το ποσό των τριών χιλιάδων εξακοσίων ενενήντα (3.690) ευρώ, η δεύτερη των καθών το ποσό των τριών χιλιάδων εξακοσίων ενενήντα (3.690) ευρώ, η τρίτη των καθών το ποσό των τριών χιλιάδων εξακοσίων ενενήντα (3.690) ευρώ, ο τέταρτος των καθών το ποσό των τριών χιλιάδων εξακοσίων ενενήντα (3.690) ευρώ, η πέμπτη των καθών το ποσό των τριών χιλιάδων εξακοσίων ενενήντα (3.690) ευρώ, ο έκτος των καθών το ποσό των τριών χιλιάδων εξακοσίων ενενήντα (3.690) ευρώ και η όγδοη των καθών το ποσό των πέντε χιλιάδων εκατόν εξήντα έξι (5.166) ευρώ, με τον νόμιμο τόκο όσο αφορά το ποσό της εύλογης αμοιβής από την επομένη της επίδοσης της αίτησης, όσο δε αφορά τα ποσά που αντιστοιχούν στο ΦΠΑ από την επομένη της εκδόσεως της εξοφλητικής απόδειξης για το ποσό της αμοιβής μέχρι την εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους ανωτέρω των καθών, να παραδώσουν στην αιτούσα αντίγραφα των καταλόγων με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα έτη 2011, 2012, 2013 και 2014.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους καθών σε μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσας τα οποία ορίζει στο ποσό των διακόσιων πενήντα (250,00) ευρώ, καταβληθέντος από τους καθών κατ'ισομοιρία και επιπλέον καταδικάζει καθένα εκ των πρώτο, δεύτερη, τρίτη, πέμπτη και όγδοη των καθών στην καταβολή προς την αιτούσα ποσού σαράντα τριών (43) ευρώ καθώς και καθένα εκ των τέταρτο και έκτο των καθών στο ποσό των εκατό είκοσι εννέα (129) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, Απόφασίσθηκε και Δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του,

Φύλλο β.ο της με αριθμ.....10452...../2016 απόφασης

έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στην
με την παρουσία της γραμματέως
Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

, την 8η Δεκεμβρίου 2016

και θεωρήθηκε αυθημερόν

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
(Για τη δημοσίευσή)

919

ΠΙΣΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Θεωρήθηκε γνήσια νόμιμη
σήμανσή του.

Θεσσαλονίκη
Γραμματεία
17
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΩΤΗΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

